

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 1To/16/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1414010288
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 03. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Iveta Zelenayová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2015:1414010288.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ivety Zelenayovej a sudkýň JUDr. Magdalény Blažovej a JUDr. Danice Veselovskej, v trestnej veci obžalovaného O. V. pre prečin ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. h) Trestného zákona a iné, o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Bratislava IV sp.zn. 3T/112/2014 zo dňa 09. 12. 2014, na verejnom zasadnutí konanom dňa 18. marca 2015 takto

r o z h o d o l :

Podľa § 321 ods. 1 písm. d), písm. e), ods. 3 Trestného poriadku z r u š u j e sa napadnutý rozsudok vo výroku o treste a spôsobe jeho výkonu.

Podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku sa obžalovanému

O. V., nar. XX. XX. XXXX v X., trvale bytom W.. G. XX, Bratislava,

podľa § 157 ods. 2 Trestného zákona s použitím § 41 ods. 1, § 38 ods. 4, § 37 písm. h) Trestného zákona

u k l a d á

úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 2 (dva) roky a 4 (štyri) mesiace.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona sa pre výkon trestu odňatia slobody zaraďuje do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia.

Podľa § 61 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona sa obžalovanému ukladá trest zákazu činnosti viesť akékoľvek motorové vozidlá vo výmere 2 (dva) roky.

Vo zvyšnej časti ostáva napadnutý rozsudok nedotknutý.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom Okresný súd Bratislava IV pod sp.zn. 3T/112/2014 dňa 09. 12. 2014 uznal obžalovaného O. V. vinným zo spáchania v bode 1./ prečinu ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. h) Trestného zákona v jednočinnom súbehu s prečinom marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. d) Trestného zákona, v bode

2./ z prečinu neposkytnutia pomoci podľa § 178 Trestného zákona, v bode 3./ z prečinu marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. d) Trestného zákona, na tom skutkovom základe, že

1) dňa 04. 05. 2011 o 15.50 h viedol v Bratislave po U. ulici v smere von z mesta v ľavom jazdnom pruhu pri Dome kultúry Dúbravka osobné motorové vozidlo zn. X. XXXi, evidenčné číslo NR-XXX FV, pričom jazdil rýchlosťou 76,00-84,00 km/h, čím porušil § 16 ods. 4 zák. č. 8/2009 Z.z. o cestnej premávke, taktiež nevenoval dostatočnú pozornosť sledovaniu situácie v cestnej premávke, čím porušil § 4 ods. 1 písm. c/ zák. č. 8/2009 Z.z. a nereagoval na skutočnosť, že poškodená X. J. prechádzala cez vozovku z pravej strany na ľavú z pohľadu obvineného a v dôsledku nerešpektovania vyššie uvedených povinností vodiča do poškodenej s vozidlom narazil a prešiel kolesom po ľavej nohe poškodenej, pričom poškodená X. J. utrpela zlomeninu 2.,3. a 4. kosti priehlavku ľavej nohy bez posunu úlomkov, v súvislosti s ktorým zranením sa pohybovala minimálne dva mesiace iba s oporou bariel a obvinený vozidlo viedol aj napriek tomu, že rozhodnutím Okresného dopravného inšpektorátu OR PZ Bratislava IV, sp.zn. ORP-P-117/IV-DI-BCP-2011, zo dňa 09. 03. 2011, právoplatným od 01. 04. 2011, mu bol uložený okrem iného, aj zákaz činnosti viesť motorové vozidlo v trvaní dvoch rokov, ktorý začal plynúť od právoplatnosti uvedeného rozhodnutia,

2) potom, ako dňa 04. 05. 2011 o 15.50 h v Bratislave na U. ulici pri J. kultúry Dúbravka zapríčinil ako vodič osobného motorového vozidla zn. X. XXXi, EČ: NR-XXX FV, dopravnú nehodu s poškodenou X. J., popísaný v bode 1) trestného rozkazu, pri ktorej poškodená utrpela zlomeninu 2.,3. a 4. kosti priehlavku ľavej nohy bez posunu úlomkov, po nehode s vozidlom na mieste nehody nezastavil, z miesta nehody odišiel bez toho, aby zistil zdravotný stav poškodenej, poškodenej poskytol potrebnú pomoc alebo zabezpečil privolanie odbornej zdravotníckej pomoci, pričom tieto úkony mohol vykonať bez nebezpečenstva hroziaceho jemu alebo inému.

3) dňa 16. 05. 2011 o 15.20 h v Bratislave po U. ulici od B. ulice viedol osobné motorové vozidlo zn. X. XXXi, EČ: NR-XXX FV, pričom bol prenasledovaný policajnou hliadkou a následne z vozidla vyskočil a ušiel, a obvinený vozidlo viedol aj napriek tomu, že rozhodnutím Okresného dopravného inšpektorátu OR PZ Bratislava IV, sp.zn. ORP-P-117/IV-DI-BCP-2011, zo dňa 09. 03. 2011, právoplatným od 01. 04. 2011, mu bol uložený okrem iného aj zákaz činnosti viesť motorové vozidlo v trvaní dvoch rokov, ktorý začal plynúť od právoplatnosti uvedeného rozhodnutia.

Za to mu bol súdom I. stupňa podľa § 157 ods. 2 Trestného zákona s použitím § 37 písm. h), § 38 ods. 4, § 42 ods. 1 Trestného zákona s poukazom na § 41 ods. 1 Trestného zákona uložený súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 3 roky nepodmienečne, pre výkon ktorého bol obžalovaný podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona zaradený do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia. Podľa § 61 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona bol obžalovanému uložený trest zákazu činnosti viesť akýchkoľvek motorové vozidlá vo výmere 5 rokov. Podľa § 42 ods. 2 Trestného zákona súd zároveň zrušil trestný rozkaz Okresného súdu Bratislava IV sp.zn. 0T/44/2011 zo dňa 31. 07. 2011, právoplatný dňa 31.07.2011, trestný rozkaz Okresného súdu Bratislava IV sp.zn. 3T/42/2012 zo dňa 09. 03. 2012, právoplatný dňa 09.08.2012, obidva v časti výroku o treste zákazu činnosti, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad. Podľa § 288 ods. 1 Trestného poriadku súd odkázal poškodenú spoločnosť Dôvera zdravotná poisťovňa, a.s. s nárokom na náhradu škody na občianske súdne konanie.

Proti tomuto rozsudku podal ihneď po jeho vyhlásení obžalovaný odvolanie v časti výroku o vine a treste, ktoré písomne odôvodnil prostredníctvom obhajcu podaním doručeným súdu dňa 29. 12. 2014, kedy upresnil, že odvolanie smeruje voči výrokom o vine v bodoch 1) a 2), proti výroku o treste, ako aj proti konaniu, ktoré rozsudku predchádzalo.

Napadnutému rozsudku vytyka, že vo veci bolo vykonané vyšetrenie, hoci absencia jednoduchosti veci z dôkazného hľadiska vyžadovala, aby prokurátor v zmysle § 200 ods. 2 písm. b) Trestného poriadku nariadil vyšetrenie. Zložitost' veci obhajca vyvodil z podstaty veci, kedy sa jednalo o dopravnú nehodu, kedy sa na skutkovom dejí podieľa rýchlosť jazdy, technický stav vozidla a viaceré dôkazne nejasné

okolnosti. Vo výpovediach svedkov i v znaleckých posudkoch boli rozpory. Nesprávnou interpretáciou právnych inštitútov skráteného vyšetrovania a vyšetrovania došlo k tomu, že obžaloba bola podaná inak, než zo zákonných dôvodov a iným spôsobom, než ustanovuje zákon, čím došlo k porušeniu čl. 17 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Rozsudok považuje za nepreskúmateľný, pretože v rozpore s ustanovením § 168 ods. 1 Trestného poriadku neobsahuje úvahy v zmysle § 2 ods. 12 Trestného poriadku o hodnotení dôkazov, preto bol za skutky v bodoch 1) a 2) odsúdený na základe intuície, ktorá nemá ďaleko k svojvôli. Zo zápisnice o hlavnom pojednávaní nevyplýva, či boli výsluchy svedkov T. a T. vedené zákonným spôsobom z hľadiska ich hodnovernosti a nezáujatosti a u svedkyne X. J. nie je zaznamenaný obsah otázok, preto nemožno preskúmať, či jej neboli kladené sugestívne a kapciózne otázky. Spôsob, akým bolo na hlavnom pojednávaní vykonané dokazovanie znaleckými posudkami, je v príkrom rozpore s ustanovením § 268 ods. 2 Trestného poriadku. Poukázal na ustanovenie § 268 ods. 2 Trestného poriadku, ktoré umožňuje čítať zápisnicu o výpovedi znalca alebo jeho písomný znalecký posudok a nie oboznamovať znalecké posudky a výpoveď znalca, nakoľko pri čítaní ide o takú reprodukciu, ktorá umožňuje obžalovanému chápať zmysel textu, pričom v kontexte s § 34 ods. 1 Trestného poriadku má právo obžalovaný vyjadriť sa ku všetkým skutočnostiam, ktoré sa mu kladú za vinu a k dôkazom o nich, nie k dôkaznému prostriedku, v ktorom sú tieto skutočnosti a dôkazy obsiahnuté. Podľa názoru obhajcu bola podstata dokazovania čítaním zastretá. Znalecké posudky nemohli byť čítané ani z dôvodu závažných pochybností o ich správnosti a úplnosti a tiež absentoval súhlas prokurátora a obžalovaného s takýmto postupom. Rozhodnutie súdu v bodoch 1) a 2) sa opiera o skutočnosti, ktoré neboli prebraté na hlavnom pojednávaní, pretože znalecké posudky boli len oboznámené. Ďalej obhajca v odvolaní namietal skutkové vady, kedy opis skutku v obžalobe je v rozpore so súdnym spisom a bol zostavený intuitívne bez reálneho vyhodnotenia dôkazov. Na hlavnom pojednávaní nebolo preukázané, že vodičom bol obžalovaný, pretože táto skutočnosť vyplýva len z výpovede svedka I. T.. Ak svedok T. tvrdí, že šoféroval obžalovaný a obžalovaný tvrdí, že šoféroval T., jedná sa o tvrdenie proti tvrdeniu. V ďalšom do detailov rozobral dôkazy z hľadiska ich obsahu a hodnotí ich. Aj za predpokladu, že by bol vodičom motorového vozidla, čo však z dokazovania nevyplývalo, nemohol byť uznaný vinným zo spáchania prečinu ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. h) Trestného zákona, pretože nebolo preukázané, že nehodu zavinil, naopak, z dôkazov vyplýva, že ju zavinila chodkyňa, ktorá neopatrnou chôdzou narazila do pravej prednej časti vozidla. Ak keby spoluzavinil dopravnú nehodu tak, že by nesprávne reagoval na vzniknutú kolíziu situáciu, jeho konanie by nebolo možné považovať za porušenie dôležitej povinnosti. Poškodená vytvorila vodičovi náhlu prekážku, pričom prechádzala cez vozovku mimo prechod pre chodcov a bola povinná dať vozidlu prednosť. Poškodená na vozovke stála a obzerala sa, či nejde vozidlo, čo dostatočne odôvodňuje predstavu vodiča, že nedôjde k stretu. Nebol preukázaný znak skutkovej podstaty ťažkej ujmy, keď z lekárskeho správ je zrejmé, že poškodená nedodržiavala liečebný režim, neužívala Fraxiparin a na kontrolu dňa 16. 06. 2011 prišla bez sadry. Ak by nemanipulovala so sadrou a dodržiavala liečebný režim, jej liečba by určite nepresiahla 42 dní a s vysokou pravdepodobnosťou by nebola potrebná ani rehabilitácia. K tejto skutočnosti znalec vôbec neprihliadal. Obhajca poukazuje na správanie poškodenej na hlavnom pojednávaní, kedy musela byť súdom upozorňovaná na neštandardné prejavy nezájumu, z čoho je tiež zrejmá jej neprispôsobivosť vo vzťahu k požiadavkám, ktoré sú na ňu v štandardnom režime kladené. Namietal ustálenie prevahy počtu priťažujúcich okolností, keď podľa jeho názoru je daná len priťažujúca okolnosť podľa § 37 písm. h) Trestného zákona a aj poľahčujúca okolnosť podľa § 36 písm. l) Trestného zákona, pretože sa priznal k spáchaniu skutku zo dňa 16. 05. 2011 a tento úprimne oľutoval. Uložený trest odňatia slobody vo vzťahu k bodu 3) je v rozpore s účelom trestu v zmysle § 34 ods. 1 Trestného zákona, keďže vzhľadom na jeho život je objektívne možné tvrdiť, že sa napravil, k čomu prispel aj jeho súčasný vzťah, ktorý ho vyňal z jeho predchádzajúceho sociálne slabého rodinného prostredia. Jeho potrestanie v nepodmienečnom režime nebude mať za následok vytvorenie podmienok pre jeho prevýchovu. Namietal aj písomné vyhotovenie rozsudku, že nie je v zhode s tým, ako bol rozsudok na hlavnom pojednávaní vyhlásený, nakoľko zápisnica o hlavnom pojednávaní neobsahuje 7 strán odôvodnenia tak, ako písomné vyhotovenie rozsudku. Hoci bol súd uzrozmeneý s tým, že obžalovaný má obhajcu, písomné vyhotovenie rozsudku obhajcovi ešte dňa 23. 12. 2014 nedoručil. Obhajoba sa dostala k rozsudku až dňa 23. 12. 2014 v neskorých poobedňajších hodinách, teda deň pred Vianocami a akokoľvek odvolacia lehota uplynula prvý pracovný deň po sviatkoch, preto nemal dostatočný čas ani možnosť obhajoby vo vzťahu k písomnému vyhotoveniu rozsudku. Jeho obhajca na odvolaní pracoval celých 14 dní odvolacej lehoty, takže v žiadnom prípade súd mu neposkytol právne predpokladaný priestor. Namietal aj, že v písomnom vyhotovení rozsudku sú hodnotiace úvahy týkajúce sa jeho osoby, nie však svedkov T. a T., ktoré návrhy súd zamietol, pretože ich posudky by

nemali vplyv na hodnotenie ich výpovede. Sledoval však preukázanie, že títo svedkovia aj v súčasnosti páchajú protispoločenskú činnosť, čo by mohlo mať vplyv na posúdenie ich dôveryhodnosti. V závere opätovne namietal skutkové závery súdu, ktoré spochybňoval, pričom nenavrhol odvolaciemu súdu, akým spôsobom má rozhodnúť, ale uviedol len, že pre chybný postup súdu nebolo možné z časových dôvodov odvolanie prepracovať.

Prokurátor nevyužil svoje právo vyjadriť sa k odvolaniu obžalovaného, ktoré mu bolo v súlade s § 314 Trestného poriadku doručené.

Na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu, ktoré sa za splnenia podmienok § 294 ods. 2 Tr. por. vykonalo v neprítomnosti poškodenej J. zdravotná poisťovňa, a.s. a na ktorom bolo podľa § 269 Tr. por. doplnené dokazovanie aktualizovaným odpisom RT na obžalovaného, obhajca obžalovaného navrhol doplniť dokazovanie zabezpečením odpisu registra trestov na svedkov J. a T. a zabezpečiť evidenciu ich priestupkov a súčasne predložil súdu čestné vyhlásenie priameho nadriadeného obžalovaného, že vedie riadny život.

V konečnom návrhu obhajca obžalovaného uviedol, že odvolaním sa domáhajú zrušenia napadnutého rozsudku v časti výroku 1./ a 2./ a zároveň zrušenia v časti výroku o treste týkajúce sa aj výroku 3./ s tým, že rozsudok prvostupňového konania vykazuje všetky vady predpokladané trestným poriadkom v ustanovení § 321, ktoré sú spôsobené nesprávnym právnym posúdením veci vo všetkých jeho zložkách, od identifikácie a interpretácie právnych predpisov cez zistenie skutkového stavu veci, právnu kvalifikáciu až po vydanie rozhodnutia. Následne sa pridržal písomných dôvodov odvolania, ako aj vyjadrenia k odvolaniu, ktoré predložil na verejnom zasadnutí a zhrnul, že namieta procesný postup súdu, že vo veci sa malo vykonať vyšetrowanie a nie skrátene vyšetrowanie, postup prvostupňového súdu pri identifikácii skutkového stavu veci, že nebolo preukázané, že obžalovaný bol vodičom predmetného motorového vozidla, postup súdu pri ustálení spôsobenia ťažkej ujmy na zdraví s poukazom, že je na to potrebné objektívne posúdenie, pričom poškodená nedodržala liečbu, čím zasiahla do tohto subjektívnym prvkom. Namietol tiež výpoveď svedka I. T., z ktorej vychádzal prvostupňový súd pri ustálení viny, ktorú bolo potrebné spochybniť a aj znenie a obsah znaleckých posudkov, ktoré vychádzajú z predpokladov a z ktorých nesprávne vychádzal prvostupňový súd pri svojom rozhodnutí. Navrhol preto zrušiť napadnutý rozsudok v časti výroku o vine v bode 1./ a 2./, ako aj vo výroku o treste a pokiaľ ide výrok o vine v bode 3./ uviedol, že obžalovaný urobil vyhlásenie o vine a navrhol patrične postupovať pri ukladaní trestu.

Prokurátorka krajskej prokuratúry uviedla, že prvostupňový rozsudok považuje za zákonný a správny vo všetkých jeho výrokoch a preto odvolanie obžalovaného navrhla zamietnuť ako nedôvodné.

Poškodená X. J. sa pripojila k vyjadreniu prokurátorky, s ktorým vyslovila súhlas.

Obžalovaný O. V. na záver uviedol, že to nespravil, nezrazil poškodenú ani nešoféroval a že bol vypočúvaný v tejto veci až po troch rokoch po udalosti, takže si udalosti ani nemohol pamätať.

Podľa § 321 ods. 1 písm. d), písm. e) Trestného poriadku odvolací súd napadnutý rozsudok zruší aj ak bolo napadnutým rozsudkom porušené ustanovenie Trestného zákona alebo ak je uložený trest neprímeraný.

Podľa § 322 ods. 3 veta prvá Trestného poriadku odvolací súd rozhodne sám rozsudkom vo veci, ak možno nové rozhodnutie urobiť na podklade skutkového stavu, ktorý bol v napadnutom rozsudku správne zistený alebo doplnený dôkazmi vykonanými pred odvolacím súdom.

Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací primárne konštatoval, že odvolanie je prípustné, bolo podané v zákonnej lehote oprávnenou osobou a spĺňa všetky zákonné náležitosti, preto odvolací súd konštatuje absenciu dôvodov na rozhodnutie podľa § 316 ods. 1 alebo ods. 3 Trestného poriadku. Podľa §

317 ods. 1 Trestného poriadku odvolací súd preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, riadiac sa pritom zásadou, že na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku, a dospel k záveru, že odvolanie obžalovaného je čiastočne dôvodné, avšak z iných dôvodov, než uvádza odvolateľ.

Podľa § 2 ods. 10 Trestného poriadku orgány činné v trestnom konaní postupujú tak, aby bol zistený skutkový stav veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, a to v rozsahu nevyhnutnom na ich rozhodnutie. Dôkazy obstarávajú z úradnej povinnosti. Právo obstarávať dôkazy majú aj strany. Orgány činné v trestnom konaní s rovnakou starostlivosťou objasňujú okolnosti svedčiace proti obvinenému, ako aj okolnosti, ktoré svedčia v jeho prospech, a v oboch smeroch vykonávajú dôkazy tak, aby umožnili súdu spravodlivé rozhodnutie.

Podľa § 2 ods. 12 Trestného poriadku orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy získané zákonným spôsobom podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán.

Odvolací súd po splnení prieskumnej povinnosti zistil, že pred súdom prvého stupňa boli na hlavnom pojednávaní vykonané všetky dostupné a potrebné dôkazy na objasnenie skutkového stavu veci v súlade s ustanovením § 2 ods. 10 Trestného poriadku, a tieto okresný súd správne vyhodnotil tak, ako mu to ukladá ustanovenie § 2 ods. 12 Trestného poriadku.

Odvolací súd z pripojeného spisového materiálu zistil, že prokurátor Okresnej prokuratúry Bratislava IV podal dňa 11. 08. 2014 obžalobu na O. V. pre prečin ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. h) Trestného zákona v jednočinnom súbehu s prečinom marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. d) Trestného zákona vo viacčinnom súbehu s prečinom neposkytnutia pomoci podľa § 178 Trestného zákona a s ďalším prečinom marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. d) Trestného zákona na skutkovom základe uvedenom v obžalobe.

Na hlavnom pojednávaní konanom dňa 09. 12. 2014 obžalovaný O. V. učinil k bodom 1) a 2) obžaloby vyhlásenie podľa § 257 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku, že je nevinný, v bode 3) obžaloby obžalovaný učinil vyhlásenie podľa § 257 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku, že je vinný. Súd po kladnom zodpovedaní otázok uvedených v § 333 ods. 3 písm. c), d), e), f) a h) Trestného poriadku vyhlásenie obžalovaného o vine v bode 3) obžaloby prijal s tým, že dokazovanie viny v tomto bode v zmysle § 257 ods. 8 Trestného poriadku nevykonali, vykonal len dokazovanie vo vzťahu k nepriznaným skutkom a k výroku o treste a o náhrade škody. Vypočul obžalovaného O. V. k bodom 1) a 2) obžaloby, svedkov X. J., I. T., Q. T., podľa § 263 ods. 1 Trestného poriadku prečítal výpoveď svedka T. P. z prípravného konania, podľa § 268 ods. 2 Trestného poriadku oboznámil znalecké posudky z odboru zdravotníctvo a z odboru cestná doprava, a podľa § 269 Trestného poriadku oboznámil listinné dôkazy.

Obžalovaný sa v bodoch 1) a 2) obhajoval tým, že na mieste činu nebol, preto tieto skutky spáchať nemohol. Vozidlo, ktoré mal viesť patrilo I. T.. Obžalovaný toto vozidlo viedol len raz, a to v bode 3) obžaloby. Nevedel sa vyjadriť, kde sa v čase skutkov nachádzal, spravidla v tom čase venčil svojich psov.

Priebeh skutku vyplýva z výpovede poškodenej X. J., ktorá prechádzala cez vozovku mimo priechod pre chodcov potom, čo skontrolovala situáciu na vozovke a nevidela prichádzať žiadne vozidlo. V čase, keď sa nachádzala v strede vozovky na deliacej čiare zaregistrovala náraz vozidla do jej ľavej nohy v oblasti kolena. Vozidlo, ktoré ju zrazilo, zastavilo až pri Bille, vtedy si všimla, že bolo čiernej farby, vodiča ani spolujazdcov nevidela. Nevie, kam vozidlo odišlo, nikto z neho nevystúpil. S jej výpoveďou korešponduje výpoveď náhodného svedka T. P., ktorý potvrdil, že čierne X. výrazne zrýchľilo, zahučal motor a následne pribrzdilo. Potom videl na ceste ležať staršiu pani. Po zrážke vozidlo pokračovalo v jazde. K priebehu

skutku zhodne vypovedali aj svedkovia I. T. a Q. T. - členovia posádky vozidla. Na základe týchto dôkazov aj odvolací súd konštatuje, že skutky v bodoch 1) a 2) sa stali tak, ako je uvedené v skutkovej vete.

Pri otázke, kto bol vodičom motorového vozidla, stoja proti sebe výpoveď obžalovaného a výpovede svedkov I. T. a Q. T.. I. T. bol vlastníkom tohto motorového vozidla, vzhľadom na skutok v bode 3) i výpoveď obžalovaného je však zrejmé, že toto vozidlo užíval aj obžalovaný. Svedok I. T. uviedol, že vozidlo v čase skutkov viedol obžalovaný, zatiaľ čo on a T. sedeli na zadnom sedadle, kde konzumovali alkohol. U. Q. T. pôvodne opakovane označil za vodiča obžalovaného s tým, že on sedel na sedadle spolujazdca a T. vzadu, pričom obaja boli opití, popísal tiež, ako vozidlo zachytilo staršiu pani, v neskoršej výpovedi na hlavnom pojednávaní si na okolností nehody nepamätal a na 100% nemohol povedať, že auto šoféroval obžalovaný. Správne vyhodnotil okresný súd tieto dôkazy, keď dospel k záveru, že svedkovia I. T. i Q. T. obžalovaného jednoznačne usvedčili. Títo svedkovia sa totiž neobmedzili na strohú konštatáciu, že vozidlo viedol obžalovaný, ale popísali aj priebeh nehody, spôsob jazdy obžalovaného pred nehodou a jeho opomenutie po nehode, a vykreslili logické dôvody, prečo vozidlo viedol obžalovaný, keď oni dvaja boli pod vplyvom alkoholu. Žiaden z nich neindikoval, že by vozidlo viedol ktorýkoľvek z nich dvoch. Podstatnú okolnosť, t.j. že vodičom bol obžalovaný, však obaja svedkovia uviedli jednoznačne, svedok T. na nej zotrval i pri konfrontácii na hlavnom pojednávaní, preto ani odvolací súd nezistil žiaden dôvod na sponchybnenie týchto svedeckých výpovedí.

Skutkové zistenia súdu prvého stupňa sú správne a zodpovedajú dokazovaniu, ktoré bolo vykonané na hlavnom pojednávaní. Pri zachovaní kontradiktórnosti konania vykonal súd prvého stupňa na hlavnom pojednávaní všetky dostupné dôkazy potrebné pre poznanie skutkových okolností nevyhnutných pre zákonu zodpovedajúce a spravodlivé rozhodnutie o obžalobe, ktorá na obžalovaného O. V. bola podaná. Dôkazy pritom vyhodnotil jednotlivo ako aj vo vzájomných súvislostiach, logickým a zároveň aj podrobne a presvedčivo odôvodneným spôsobom, ktorému z hľadiska pravidiel stanovených pre hodnotenie dôkazov nemožno nič vytknúť. Na tomto podklade potom okresný súd vyvodil z dôkazov o podstate súdnej trestnej činnosti správne skutkové zistenia.

K odvolacím námietkam vzťahujúcim sa na výrok o vine a konanie predchádzajúce tomuto výroku odvolací súd uvádza nasledovné:

Na námietku nezákonnosti prípravného konania, ktoré bolo vedené formou skráteného vyšetrovania, odvolací súd uvádza, že podľa § 202 ods. 1 Trestného poriadku sa skrátené vyšetrovanie zásadne vykonáva o prečinoch, čo je aj prípad obžalovaného. Ustanovenie § 200 ods. 2 písm. d) Trestného poriadku dáva prokurátorovi oprávnenie nariadiť vyšetrovanie postupom podľa § 230 ods. 2 písm. g) Trestného poriadku, nezakladá však jeho povinnosť nariadiť vyšetrovanie na základe požiadaviek procesných strán, či po splnení iných zákonných podmienok. Odvolací súd konštatuje, že zložitost veci vo všeobecnosti by mohla odôvodňovať využitie uvedeného zákonného oprávnenia zo strany dozorujúceho prokurátora, ktorý je vzhľadom na svoje procesné postavenie v prípravnom konaní spôsobilý vyhodnotiť dôvodnosť takéhoto postupu so zreteľom na špecializáciu alebo zaťaženosť poverených príslušníkov PZ či vyšetrovateľov, prípadne iné praktické dôvody, ktoré by odôvodňovali nariadenie vyšetrovania. V žiadnom prípade však nie je právom procesnej strany (obvineného, ani poškodeného) vyhodnocovať „zložitost vecí“ a od nej odvodzovať konkrétneho člena Policajného zboru SR, ktorý bude viesť prípravné konanie. Samotný fakt, že predmetom prípravného konania bola dopravná nehoda, kedy viaceré okolnosti sú sporné neznamená, že hoc i pre povereného príslušníka PZ, ktorého povoláním je objasňovanie dopravných nehôd, je táto vec zložitá. Práve dozorujúci prokurátor je oprávnený a povinný vyhodnotiť túto skutočnosť. V prejednávanej veci sa síce viedlo skrátené vyšetrovanie v zmysle § 202 ods. 1 Trestného poriadku, s poukazom na ustanovenie § 202 ods. 2 Trestného poriadku však skrátené vyšetrovanie viedol vyšetrovateľ PZ z dôvodu, že trestná sadzba prejednávanej trestnej činnosti prevyšovala 3 roky. Uniklo pozornosti obhajoby, že ustanovenia upravujúce obsah skráteného vyšetrovania, kedy sa výsluchy svedkov v prípravnom konaní v zmysle § 203 ods. 1 Trestného poriadku vykonávajú len výnimočne, o navrhovaných dôkazoch sa vykonávajú len úradné záznamy a pod., boli v prospech obvineného vyložené tak, že v prípravnom konaní sa vykonalo riadne a dôkladné dokazovanie rovnako, ako by tomu muselo byť pri vyšetrovaní. V tomto kontexte

kvalita ani kvantita úkonov prípravného konania žiadnym spôsobom nezasiahla do práva obvineného na obhajobu či do povinnosti orgánov činných v trestnom konaní náležite zistiť skutkový stav.

Za nedôvodnú považuje odvolací súd námietku smerujúcu k nepreskúmateľnosti napadnutého rozsudku, ktorý mal byť založený na intuícii namiesto náležitého vyhodnotenia dôkazov. Hodnotiace úvahy súdu 1. stupňa sa nachádzajú na stranách označených číslami 277 - 279 napadnutého rozsudku, odvolací súd vyššie podrobne rozobral, prečo považuje hodnotiace úvahy súdu 1. stupňa za správne, a v plnom rozsahu sa s nimi stotožnil. Odôvodnenie napadnutého rozsudku plne zodpovedá požiadavkám § 168 ods. 1 Trestného poriadku, obsahuje úvahy v zmysle § 2 ods. 12 Trestného poriadku o hodnotení dôkazov, tieto úvahy sú konkrétne a logické.

Pokiaľ ide o námietky voči dokazovaniu na hlavnom pojednávaní, tieto čiastočne obsahujú skutočnosti, ktoré sú v rozpore so zápisnicou o hlavnom pojednávaní, pričom obhajoba v priebehu konania žiadne námietky voči zneniu zápisnice nevzniesla, hoci jej to umožňuje ustanovenie § 58 ods. 1 písm. f) Trestného poriadku, pričom rozhodnutie o námietkach proti zneniu zápisnice o hlavnom pojednávaní podlieha v prípade podania sťažnosti revízii nadriadeným súdom. Žiadne z týchto zákonných ustanovení obhajoba nevyužila. Pokiaľ sa obhajoba domnievala, že výsluchy svedkov boli obsahovo nedostatočné, nič jej nebránilo položiť svedkom otázky na doplnenie ich výpovedí. Rovnako mala právo namietať prípadné sugestívne či kapciózne otázky, čo tiež z obsahu zápisnice nevyplýva, preto nemožno prezumovať, že súd či prokurátor takéto otázky kládli, navyše znenie odpovedí uvedené vôbec nenaznačuje. Výsluchy svedkov boli do zápisnice zaznamenané v súlade s § 58 ods. 4 Trestného poriadku, ktorý vyžaduje zachytenie „podstatného obsahu výpovedí“. Nie je pravdou, že znalecké posudky boli čítané bez súhlasu procesných strán, tento sa nachádza na č.l. 266 pred uznesením podľa § 268 ods. 2 Trestného poriadku. Ak obhajoba namieta, že neboli čítané celé znalecké posudky, výpovede znalcov a celé listinné dôkazy, odvolací súd upriamuje pozornosť obhajoby na znenie § 269 Trestného poriadku, ktoré umožňuje čítať „časť listín, ktorá sa týka dokazovanej skutočnosti“ a tiež na absenciu akýchkoľvek pripomienok obhajoby k čítaniu znaleckých posudkov, ktoré by boli zaznamenané v zápisnici, rovnako ako absenciu návrhu na doplnenie dokazovania dočítaním zvyšných častí znaleckých posudkov. Hlavné pojednávanie je kontradiktórne preto, aby bolo umožnené procesným stranám aktívne participovať na dokazovaní, pričom úlohou súdu je zákonne a spravodlivo rozhodnúť. Nezákonnosť vykonania dokazovania nemožno v žiadnom prípade postaviť na pasivite obhajoby. Z vecného hľadiska tieto námietky vôbec nemajú vplyv na obsažnosť dokazovania a správnosť hodnotiacich úvah a záverov súdu.

Pokiaľ ide o obžalovaným navrhované doplnenie dokazovania k osobám svedkov T. a T., ani senát odvolacieho súdu nepovažoval za potrebné dokazovať skutočnosti, ktoré navrhoval, nakoľko skutkové okolnosti, ktoré kládla obžalovanému obžaloba za vinu boli dostatočným spôsobom preukázané tak, ako to vyhodnotil prvostupňový súd a dôkazy k osobám svedkov by neboli v žiadnom prípade spôsobilé vyvrátiť skutkové zistenia, pre ktoré bol obžalovaný V. uznaný vinným.

Odvolací súd považuje z vyššie uvedených dôvodov námietky obhajoby za neopodstatnené, s rozhodnutím súdu 1. stupňa o vine obžalovaného sa plne stotožňuje, nakoľko toto je výsledkom dokazovania vykonaného zákonným spôsobom, v dostatočnom rozsahu, a na základe hodnotenia dôkazov, ktoré bolo konkrétne, racionálne a bez akýchkoľvek logických deficitov.

Správne postupoval súd 1. stupňa, keď konanie obžalovaného O. V. v bode 1) právne kvalifikoval ako prečin ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. h) Trestného zákona v jednočinnom súbehu s prečinom marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. d) Trestného zákona.

Výpoveďou poškodenej X. J., znaleckým posudkom vypracovaným L. T. L. I., S. a lekáorskými správami bolo preukázané, že poškodená utrpela v príčinnej súvislosti s dopravnou nehodou zo dňa 04. 05. 2011 zranenia, ktoré ju obmedzovali v bežnom spôsobe života výrazným spôsobom po dobu viac ako 42 dní, kedy sa mohla pohybovať len s ťažkosťami, a to pomocou bariel, čo sa premietlo do obmedzení v

bežných denných úkonoch, kedy bola odkázaná na pomoc rodinných príslušníkov, niektoré úkony pre obmedzenie hybnosti nemohla robiť vôbec. Odvolací súd súhlasí so záverom súdu 1. stupňa, že takéto poškodenie zdravia plne zodpovedá ťažkej ujme na zdraví ako je definovaná v § 123 ods. 3 písm. i) Trestného zákona (porucha zdravia trvajúca po dlhší čas).

Znaleckým posudkom vypracovaným N.. Y. W. v spojení s jeho výpoveďou, výpoveďami svedkov J., T. a T. a listinnými dôkazmi bolo preukázané, že obžalovaný viedol na ceste vedúcej cez sídlisko vozidlo rýchlosťou 76 - 84 km/h, čo prekračuje povolenú rýchlosť v obci o viac ako 20 km/h, a výrazne zvyšuje riziko ujmy na zdraví ostatných účastníkov cestnej premávky. Z tohto dôvodu je potrebné porušenie povinnosti uvedenej v § 16 ods. 4 zákona č. 8/2009 Z.z. o cestnej premávke v prípade obžalovaného považovať za porušenie dôležitej povinnosti uloženej na základe zákona v intenciiach ustanovenia 138 písm. h) Trestného zákona.

Pre naplnenie znakov skutkovej podstaty prečinu ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného poriadku sa vyžaduje nielen príčinná súvislosť medzi konaním páchatela (vedením motorového vozidla) a následkom v podobe ťažkej ujmy na zdraví, ale aj príčinná súvislosť medzi porušením dôležitej povinnosti uloženej vodičovi zákonom a vznikom následku. Z vykonaného dokazovania vyplýva, že poškodená prechádzala cez vozovku mimo prechod pre chodcov, kedy sa však presvedčila o tom, že nejde žiadne vozidlo, pričom k nárazu došlo pri stredovej deliacej čiare. Z uvedeného vyplýva, že poškodená pred nárazom prešla polovicu šírky vozovky, ktorá je podľa listinných dôkazov na danom úseku rovná a vo výhľade vodičom nič nebráni. Prihliadajúc na závery znaleckého dokazovania z odboru cestnej dopravy správne ustálil súd 1. stupňa, že k ujme na zdraví poškodenej došlo preto, že obžalovaný pri vyššej ako maximálnej povolenej rýchlosti nemohol zabrániť stretu s chodkyňou ani maximálnym brzdným spomalením, naopak, pokiaľ by išiel maximálnou povolenou rýchlosťou, plným brzdným spomalením by zastavil pred miestom stretu s chodkyňou. Z uvedeného vyplýva, že práve vysoká rýchlosť vozidla bola z hľadiska určenia príčin kolízie rozhodujúcim faktorom. Na tomto závere nič nemení ani nesprávny technický prvok na strane chodkyne, ktorá prechádzala cez vozovku. síce mimo vyznačený priechod pre chodcov, ale pri správnej technike jazdy obžalovaného by nedošlo k stretu s poškodenou, hoci táto tiež porušila právnu povinnosť. Dňa 01. 04. 2011 nadobudlo právoplatnosť rozhodnutie Okresného dopravného inšpektorátu OR PZ Bratislava IV, sp.zn. ORP-P-117/IV-DI-BCP-2011 zo dňa 09. 03. 2011, ktorým bol o.i. obžalovanému uložený zákaz činnosti viesť motorové vozidlo v trvaní 2 roky, o ktorom obžalovaný vedel, keď dňa 04. 05. 2011 viedol motorové vozidlo, preto bolo potrebné jeho konanie posúdiť aj ako prečin marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. d) Trestného zákona, ktorého sa dopustil s prečinom ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona v jednočinnom súbehu.

Na skutok v bode 1) bezprostredne časovo, skutkovo i dôkazne nadväzuje skutok v bode 2) spočívajúci v tom, že obžalovaný Tomáš V. po kolízii s chodkyňou vozidlo nezastavil a nevykonal žiadne opatrenia pre poskytnutie prvej pomoci zranenej osobe, hoci z vykonaných dôkazov i z okolností predchádzajúceho skutku jednoznačne vyplýva, že zrážku s poškodenou musel obžalovaný registrovať. Aj v tomto bode okresný súd vyhodnotil dôkazy v súlade s § 2 ods. 12 Trestného poriadku a správne skutok kvalifikoval ako prečin neposkytnutia pomoci podľa § 178 Trestného zákona.

V súlade so zákonom postupoval súd 1. stupňa aj v bode 3), keď na základe vyhlásenia viny v zmysle § 257 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku uznal obžalovaného vinným zo spáchania prečinu marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. d) Trestného zákona.

Odvolací súd konštatuje, že okresný súd vykonal všetky dôkazy potrebné na jeho rozhodnutie o vine, zákonným spôsobom, a tieto vyhodnotil v súlade s § 2 ods. 12 Trestného poriadku. Vzhľadom na vyčerpávajúce odôvodnenie skutkových okolností prípadu súdom 1. stupňa, ktoré si odvolací súd v celom rozsahu osvojil, v podrobnostiach odkazuje na príslušnú časť odôvodnenia napadnutého rozsudku, bez potreby ho znova opakovať.

Reagujúc na odvoláciu námietku obhajoby o nezhode písomného vyhotovenia rozsudku s tým, ako bol na hlavnom pojednávaní vyhlásený, uvádza, že ustanovenie § 171 ods. 2 Trestného poriadku určuje povinnosť súdu po úvodné slová „V mene Slovenskej republiky“, vyhlásiť úplné znenie výroku tak, ako bol odhlasovaný, podstatnú časť odôvodnenia a poučenie o opravnom prostriedku, teda súd nebol povinný vyhlásiť rozsudok vrátane 7 stranového dôkladného písomného odôvodnenia, na vypracovanie ktorého zákon určuje lehotu 30 pracovných dní, ktorá začína plynúť od vyhlásenia rozsudku. Je preto nesprávny názor obhajoby, že súd na hlavnom pojednávaní musí vyhlásiť také odôvodnenie rozsudku, ktoré by bolo identické s odôvodnením v písomnom vyhotovení rozsudku, v takom prípade by totiž zákonná lehota na vypracovanie rozsudku nemala žiadny zmysel, a súde by mohli doručovať písomné vyhotovenia rozsudkov bezprostredne po ich vyhlásení, čo je však vzhľadom na procesný postup predchádzajúci vyhláseniu rozsudku prakticky nemožné. Týmto odvolací súd dáva odpoveď aj na námietku obhajcu na to, že rozsudok mu nebol doručený včas. Rozsudok bol vyhlásený dňa 09. 12. 2014, zákonná lehota na písomné vyhotovenie rozsudku bola súdom prvého stupňa dodržaná, keď rozsudok bol obhajcovi doručený dňa 23. 12. 2014. Odvolaciemu súdu nie je celkom zrejmé, čo mal obhajca na mysli pri tvrdení, že súd doručením rozsudku dňa 23. 12. 2014 skrátil jeho lehotu na písomné odôvodnenie odvolania s poukazom na nadchádzajúce vianočné sviatky, keď de lege (podľa zákona) aj de facto (v skutočnosti) je obhajca povinný odôvodniť odvolanie v primeranej lehote, pričom najneskôr tak môže účinne urobiť do rozhodnutia odvolacieho súdu. Je nemysliteľné, aby súd reguloval dátum expedovania rozsudku za účelom jeho doručenia procesným stranám v závislosti od toho, či môže prichádzať do úvahy doručenie rozsudku deň pred štátnym sviatkom. Súd je povinný vypracovať písomné vyhotovenie rozsudku v zákonnej lehote 30 pracovných dní a následne rozsudok doručiť procesným stranám. Žiadnu z týchto povinností súd 1. stupňa neporušil.

Pri preskúvaní výroku o treste napadnutého rozsudku odvolací súd zistil zmenu rozhodných skutočností potom, čo doplnil dokazovanie oboznámením aktuálneho registra trestov obžalovaného. Okresný súd správne ustálil, že skutky uvedené v obžalobe obžalovaný spáchal skôr, ako mu boli doručené trestné rozkazy Okresného súdu Bratislava IV sp.zn. 0T/44/2011 a 3T/42/2012, na ktoré sa podľa odpisu registra trestov, ktorý mal súd v čase rozhodovania k dispozícii, v časti trestu zákazu činnosti nevzťahovala fikcia neodsúdenia, preto okresný súd uložil súhrnný trest za celú zbierajúcu sa trestnú činnosť. V čase rozhodovania odvolacieho súdu však nastala iná situácia, keď z aktualizovaného registra trestov vyplýva, že obžalovaný vykonal tresty zákazu činnosti viacerých motorových vozidiel uložené uvedenými trestnými rozkazmi, a to dňa 31. 07. 2014, čo v zmysle § 42 ods. 3 Trestného zákona vylučuje uloženie súhrnného trestu a je potrebné uložiť obžalovanému trest samostatný. Nakoľko tento nedostatok napadnutého rozhodnutia bolo možné po doplnení dokazovania odvolacím súdom odstrániť, odvolací súd podľa § 321 ods. 1 písm. d), písm. e), ods. 3 Trestného poriadku zrušil napadnutý rozsudok vo výroku o treste a spôsobe jeho výkonu a v zmysle § 322 ods. 3 Trestného poriadku rozhodol vo veci sám rozsudkom.

Podľa § 34 ods. 1 Trestného zákona trest má zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatelom tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradí od páchania trestných činov; trest zároveň vyjadruje morálne odsúdenie páchatela spoločnosťou.

Podľa § 34 ods. 2 Trestného zákona páchatelovi možno uložiť len taký druh trestu a len v takej výmere, ako je to ustanovené v tomto zákone, pričom tento zákon v osobitnej časti ustanovuje len trestné sadzby trestu odňatia slobody.

Podľa § 34 ods. 3 Trestného zákona trest má postihovať iba páchatela, tak aby bol zabezpečený čo najmenší vplyv na jeho rodinu a jemu blízke osoby.

Podľa § 34 ods. 4 Trestného zákona pri určovaní druhu trestu a jeho výmery súd prihliadne najmä na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, priťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti a na osobu páchatela, jeho pomery a možnosť jeho nápravy.

Podľa § 38 ods. 2 Trestného zákona pri určovaní druhu trestu a jeho výmery musí súd prihliadnúť na pomer a mieru závažnosti poľahčujúcich okolností a priťažujúcich okolností.

Podľa § 38 ods. 4 Trestného zákona ak prevažuje pomer priťažujúcich okolností, zvyšuje sa dolná hranica zákonom ustanovenej trestnej sadzby o jednu tretinu.

Odvolací súd opätovne zvažoval všetky kritéria pre ukladanie druhu trestu obžalovanému a pri úvahách, aký druh a výmera trestu by spravodlivo zohľadňovali jeho konanie, zavinenie, následok, pohnútku, osobu, pomery a možnosti jeho nápravy a v neposlednom rade aj priťažujúce okolnosti.

Obžalovaný spáchal viac trestných činov, ktoré súd prečinmi, preto mu odvolací súd s použitím § 41 ods. 1 Trestného zákona uložil úhrnný trest odňatia slobody podľa najprísnejšieho zákonného ustanovenia zbiehajúcej sa trestnej činnosti. Týmto je ustanovenie § 157 ods. 2 Trestného zákona, ktorého trestná sadzba je 1 až 5 rokov. Pri úvahách o druhu trestu odvolací súd zohľadnil absenciu poľahčujúcich okolností, priťažujúcu okolnosť podľa § 37 písm. h) Trestného zákona (spáchal viac trestných činov), mieru zavinenia obžalovaného, ktorý sa v rámci posudzovanej trestnej činnosti dopustil 3 úmyselných trestných činov, v jednom prípade dvojnásobného, okolnosti skutkov najmä v bodoch 1) a 2), kedy obžalovaný flagrantným porušením pravidiel cestnej premávky spôsobil ťažší následok, na ktorý reagoval ignoráciou osoby zranenej poškodenej ležiacej v strede frekventovanej vozovky, čo odzrkadľuje jeho osobnostné vlastnosti a s tým súvisiace možnosti nápravy. Na základe týchto skutočností odvolací súd dospel k záveru, že vzhľadom na okolnosti prípadu nemožno účel trestu v zmysle § 34 ods. 1 Trestného zákona v prípade obžalovaného dosiahnuť i bez jeho výkonu, pretože by nedošlo k účinnej ochrane spoločnosti, a tiež preto, že možnosti nápravy obžalovaného, ktorý opakovane úmyselne nerešpektoval rozhodnutie orgánu verejnej moci a tiež opakovane porušoval povinnosti vodiča v cestnej premávke, sú v takomto prípade otázne. Z týchto dôvodov odvolací súd dospel k záveru, že na obžalovaného je potrebné pôsobiť nepodmienečným trestom odňatia slobody. Rovnako ako súd I. stupňa ani odvolací súd nepriznal obžalovanému poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. l) Trestného zákona, hoci sa priznal a oľutoval skutok v bode 3), nakoľko podstatnú a závažnejšiu časť trestnej činnosti obžalovaný nepriznal.

Vzhľadom na prevahu počtu priťažujúcich okolností nad počtom poľahčujúcich okolností v pomere 1:0, odvolací súd podľa § 38 ods. 4 Trestného zákona zvýšil dolnú hranicu trestnej sadzby o jednu tretinu a ukladal trest v sadzbe 2 roky 4 mesiace až 5 rokov. Pri určovaní výmery trestu odvolací súd dospel k záveru, že s prihliadnutím na charakter trestnej činnosti, kedy najzávažnejší trestný čin z hľadiska zákonnej trestnej sadzby - prečin ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona - má povahu nedbanlivostného trestného činu, ako aj druh zvyšnej trestnej činnosti, postačí potrestanie obžalovaného trestom na spodnej hranici trestnej sadzby. Úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 2 roky a 4 mesiace zodpovedá zákonným kritériám pre ukladanie trestu a zohľadňuje požiadavky individuálnej aj generálnej prevencie.

Obžalovaný nebol pred spáchaním trestných činov vo výkone trestu odňatia slobody pre úmyselný trestný čin, preto ho odvolací súd podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona zaradil do ústavu s minimálnym stupňom stráženia.

Z evidenčnej karty vodiča i z prejednávanej trestnej činnosti je zrejmé, že obžalovaný je pre ostatných účastníkov cestnej premávky rizikovým vodičom, preto bolo potrebné sankcionovať ho aj trestom zákazu činnosti viesť akékoľvek motorové vozidlá podľa § 61 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona. S prihliadnutím na ochrannú funkciu nepodmienečného trestu odňatia slobody vo vzťahu k ostatným účastníkom cestnej premávky odvolací súd dospel k záveru, že je potrebné obžalovanému uložiť trest zákazu činnosti viesť akékoľvek motorové vozidlá vo výmere 2 roky, čo je pri spodnej hranici zákonného rozpätia uvedeného v § 61 ods. 2 Trestného zákona (1 až 10 rokov).

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti a pochybenie vo výroku o uložení súhrnného trestu, odvolací súd podľa § 321 ods. 1 písm. d), písm. e) Trestného poriadku zrušil napadnutý rozsudok vo výroku o treste a spôsobe jeho výkonu a na základe § 322 ods. 3 Trestného poriadku rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku, pričom tak urobil na podklade odvolania obžalovaného, pričom nedošlo ani k porušeniu jednej zo základných zásad trestného konania § 322 ods. 3 Tr. por., veta druhá.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný riadny opravný prostriedok.